

— En jij haat dat woord.

— Ja, waarom moet me alles worden afgenomen? ik bedoel: alle zorg en verantwoordelijkheid? En ik zou haar zelf kunnen leeren: Fransch, bijvoorbeeld, teekenen en handwerken. En voor de andere vakken zou ik goede boeken willen nemen.

— Maar ze blijft dan alleen, ze heeft geen makkertjes.

— Ja, vind je dat erg? En wat mij aangaat, mag ze met de kinderen van het dorp spelen.

Hij antwoordde niet dadelijk; dan zei hij: We zouden haar in de vacanties thuis hebben, in alle jaargetijden, 's zomers het langst, en wij vieren het Kerstfeest met haar, en we schrijven haar brieven. Het is niet dat ze geen tehuis meer zou hebben, maar ze groeit op met kinderen van haar leeftijd.

— En hoe groeit ze op?

— Volgens haar aanleg, en verder: zoo goed mogelijk.

— Hm, beter, dan wanneer ze bij mij bleef? gestuurd naar leeraren, van wie we niets weten, ze zijn misschien dom of onverschillig, ze moeten er hun brood mee verdienen.

— Met die domheid?

Ze haalde haar schouders op. — Och ja. En voelde dat ze te ver ging, zonder zichzelf te kunnen stuiten. — En dan een willekeurig zoodje kinderen, „van haar leeftijd”, dat moet het eenige groote voordeel zijn.

Hij keek naar haar gezicht, zag er een booze vastberadenheid in, die haar trekken hard maakte.

Andere ouders, zei hij mild, vertrouwen voor den omgang met hun dochttertjes op ons meiske.

Nu zweeg ze een oogenblik, schoof haar arm hooger door den zijnen. — Andere ouders vertrouwen op onze Lilly, en: Wij vieren zelf het Kerstfeest met haar, die beide argumenten zou ze niet vergeten, daaraan ook verloor ze haar pleit. Hardop zei ze: Ik weet wel dat ik het verlies, hoor; we moeten dan maar een goede school zoeken; — het kind zal blij zijn.

— Had je haar al iets gezegd?

— Vanmorgen, een enkel woord. — Ze voelde dat ze alles moest terugnemen, en was ertoe bereid.

— Je houdt van het kind, zei hij ernstig.

Ze keek omhoog, er waren meer sterren gekomen, die tintelden zwak aan den nu bijna lichtloozen hemel.

Zwijgend gingen ze terug naar huis. Hij nam nog een krant en zij maakte een sandwich voor hem. Hij leefde bijna als een landman, dezen zomertijd: naar bed met de zon, en heel vroeg op. Nu was ze ook weer de tevreden, rustige Ina die hij kende. Ons leven is als een idylle, dacht ze, maar een idylle wordt gauw banaal, en er is iets in, dat nog juist de banaliteit